

Accions per a un món nou

Aquesta imatge parla

► L'exclusió social i la lluita per la supervivència són la realitat quotidiana de germans nostres arreu del món. Una realitat sovint oblidada. Des de 1960 Mans Unides treballa per millorar les condicions de vida de les persones i impulsar processos de desenvolupament sostenible. La col·laboració dels fidels a la col·lec-

ta d'aquest cap de setmana a totes les parròquies i centres de culte, permetrà posar en marxa centenars de projectes a països empobrits del Tercer Món.

GLOSSA

Arran de les festes

Fa uns dies un noi, estudiant universitari, comentant les darreres festes de Nadal, em deia: «Aquests dies m'han fet pensar en els lligams familiars. Són molt importants. Fonamenten la història de les persones i de les famílies. En les trobades familiars hem escoltat alguns relats dels avis que ens retrotrauen en el temps, també en els meus records. M'han vingut records de quan era infant i protagonitzava la declamació de la dècima amb els cosins en els àpats nadalencs; les benediccions de taula; les nades davant el pessebre fet amb les figures que ja havien estat del pare; l'alegria de la nit de Nadal amb la Missa del pollet, primer, amb la del Gall, després; l'emoció de la Nit de Reis, les llargues sobretaules...»

El jove que així parlava feia un exercici de memòria, de memòria del temps passat, no pas com un pes feixuc sinó com a relat de la seva vida, de la vida familiar, de la vida social i del pas de Déu per elles, una i altra vegada. Un relat que obría al futur. És bo fer memòria del camí personal, de la família, de la infantesa, de les persones —del seu fer i dir—, en especial de les que ens han ajudat a ser, dels indrets que han esdevingut entranyables... És bo i necessari fer memòria del pas de Déu per

la nostra vida. És un bon exercici per discernir, per determinar entre els camins, els viaranyis i les dreceres que s'obren davant nostre. «Feu memòria dels vostres dirigents, que us van anunciar la paraula de Déu; considereu la fi exemplar de la seva vida i imiteu la seva fe. Jesucrist és el mateix ahir, avui i per sempre» (He 13,7). Som convidats a recordar i a actuar.

La humanitat té memòria. També els pobles, les famílies, les comunitats, les persones. Convé desvetllar aquests sentiments de pertinença, en especial en els més joves, i ensenyar a guardar en el cor com Maria: guardar les coses per recordar i reconèixer el que Déu ha fet per nosaltres —pertenença afectiva— i actuar segons el seu disseny de gràcia —pertenença activa. En la memòria de les persones, en la memòria comuna de les famílies, dels pobles, de l'Església, hi ha la penyora de futur que fa néixer l'esperança. En aquesta memòria, hi trobem la lluita entre el bé i el mal, entre la gràcia i el pecat, i el pas salvador del Déu Pare que en el Fill s'ha fet home i que en la força de l'Esperit ens agombola per sempre i ens convida a servir i estimar. «De bon grat, doncs, gastaré el que tinc i em desgastaré jo mateix per vosaltres» (2Co 12,15).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Mans esteses

La campanya de Mans Unides aquest any està orientada pel lema «Un món nou, projecte comú». No cal explicar per què aquest lema, convertit en crida profètica, és avui molt oportú. N'hi hauria prou amb copsar la situació social que ens envolta i deixar-se interpel·lar per ella. Qui no compartirà el desig d'un món nou? Qui negarà que aquest món nou no s'assolirà si tots no hi posem el coll?

L'expressió «esperem un món nou» és bíblica. En la Segona Carta de Sant Pere llegim: «Nosaltres, tal com ell ens ha promès, esperem un cel nou i una terra nova, on regnarà la justícia» (2Pe 3,13). Aquesta cita recorda altres passatges de la Bíblia, concretament d'Isaïes i de l'Apocalipsi (i diversos llocs de sant Pau), en els quals es parla també d'un món nou esperat. Però tant a la Segona de Sant Pere, com en aquests llocs, el món anunciat i esperat arriba una vegada el món present ha desaparegut; i, a més, aquest esdeveniment és obra de Déu, el Déu creador i salvador, únic capaç de fer que tot realment sigui nou.

Llavors, quin sentit té la crida de Mans Unides? Els teòlegs diran que el món que podem bastir nosaltres i el que Déu farà no coincideixen exactament. Però, tenen alguna cosa a veure? La crida de Mans Unides es dirigeix a tots: què significa? El que fem els cristians esperant el món nou que portarà Déu, què aporta a la construcció d'un món més humà aquí a la terra? El Concili Vaticà II ja havia tractat aquest problema. En la *Constitució sobre l'Església en el Món Actual* (cf. GS p. 39) trobem una resposta: «Encara que s'ha de distingir acuradament el progrés terrenal del creixement del Regne de Crist, tanmateix, el primer, en la mesura que pot contribuir a ordenar millor la societat humana, interessa molt al Regne de Déu». Els béns humans, com ara la fraternitat, es recuperaran nets, il·luminats i transfigurats quan vingui Crist en el seu Regne.

Les Nacions Unides proposen objectius per al segon mil·lenni per eradicar la pobresa, basats en «la fraternitat universal» (aconseguir una *Associació Mundial per al Desenvolupament*, dins dels *Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni*). Però a ningú no se li amaga la feblesa d'una proposta (i el risc del seu fracàs), quan manca de fonament teòric o doctrinal (per què cal secundar-la) i de motivació subjectiva (convicció profunda). Som tots realment germans? Hem de ser-ho? Per què? De fet, no tots pensen que compartim la mateixa dignitat o que hem de ser germans... I molts ho acceptarien en teoria, o en la «poesia», però no en la pràctica.

Mans Unides sí que ho creu. Però les seves conviccions neixen de la fe:

- Creuen en la fraternitat encara que ningú no hi cregui, o mil intents per aconseguir-la acabin fracassant: som germans perquè hi ha un Pare comú.
- Estan convençuts que la fraternitat ha triomfat ja en Crist Resuscitat.
- Saben que la fraternitat exigeix canvis, no només estructurals, sinó també personals i íntims.
- Han après de la història que la fraternitat més radical és un compromís d'amor gratuït i generós, que arriba fins i tot al martiri.
- Es recolzen en l'experiència que, en definitiva, la fraternitat universal és voluntat i treball del mateix Déu en nosaltres.

Llavors, el que fa Mans Unides no és solament unir les mans en un cercle tancat, sinó també allargar les mans per a, des de les seves conviccions, treballar al costat dels qui, si més no parcialment, comparteixin els seus somnis i segueixin els mateixos camins.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

JUAN DELLA TORRE

Bones causes

La Machi és una agència de comunicació *per a bones causes* especialitzada en valors espirituals, amb el *hub* creatiu a Buenos Aires, oficines a Barcelona i operacions a Roma. L'empresa té cor d'apostolat, perquè integra la teologia de la comunicació als seus processos creatius per tal d'aportar innovació al servei de la Nova Evangelització. El fundador de l'agència és Juan della Torre, advocat i MBA en màrqueting.

La comunicació d'Església és bona?

L'Església sap comunicar perquè, com diu Mons. Celli, aquesta és la seva missió principal. Sobre la comunicació social i els mitjans hi ha molt magisteri, que a poc a poc està en procés de tornar-se una realitat missionera. L'èpica evangelitzadora no és cosa del passat. Avui les noves tecnologies plantegen un desafiament apassionant: una Missió Digital per portar l'Evangeli al setè continent, que és internet.

Com fer-ho?

El més recomanable és donar testimoni sense tractar d'alliçonar ni aclaparar. Fer-ho amb confiança i sense por: el missatge de l'Església és immortal. Si sabem enfocar-nos en l'essencial, tots hi estaran interessats perquè respon a les preguntes principals de l'home. Cal pelegrinar al costat de l'home d'avui, acompanyar-lo en les seves inseguretats i els seus somnis. Ajudar-lo, a través del diàleg, a percebre allò sagrat i el misteri. Per això és urgent ser creatius i innovadors, atrevir-nos a recórrer nous camins.

En què ens ajuda el Papa?

L'efecte Francesc és impressionant. Ha recuperat per a l'Església un lloc en els mitjans que havia perdut. Ha canviat l'eix per comunicar en positiu. És un comunicador deu.

HISTORIA DE LA CARIDAD

Càritas Internacional

La organizació internacional de Càritas, composta per 165 Càritas nacionals, institució eclesial dependient de les diverses conferències episcopals i en íntima connexió amb la Sede Apostòlica, és indubtablement una de les institucions amb major prestigi en la societat a causa tant de la seva activitat humanitària i caritativa com de la fiabilitat dels seus documents.

Per a complir amb la seva missió i vocació samaritana, les Càritas parroquials estan en continu procés d'acercament als pobres i exclòs, amb el fi de tenir la capacitat de veure les necessitats reals dels més pobres i descobrir la manera adequada de respondre a aquestes necessitats.

Resulta emocionant la presència i la col·laboració intensa de les distintes Càritas nacionals amb els països més desfavorits d'Àsia, Àfrica i Amèrica en temes de salut i educació, promoció de la dona, construcció d'infraestructures i prevenció d'emergències. Buscant l'ajuda d'emergència, però també el desenvolupament per aconseguir l'autonomia personal i social.

Càritas Internacional constitueix una mostra palpable de l'interès de l'Església per promoure el bé comú, un signe d'amor als cristians i als seus germans de totes les raïes i condicions.

Juan María Laboa

(Por sus frutos los conoceréis.

Historia de la caridad en la Iglesia, Ed. San Pablo)

HECHOS DE VIDA

«Curar heridas»

El papa Francisco nos ha dicho: «Veo con claridad [...] que lo que la Iglesia necesita con mayor urgencia hoy es una *capacidad de curar heridas y dar calor a los corazones de los fieles, cercanía y proximidad*. Veo a la Iglesia como un hospital de campaña tras una batalla. ¿Qué inútil es preguntarle a un herido si tiene altos el colesterol o el azúcar! Hay que *curarle las heridas*. Ya hablaremos luego del resto. *Curar heridas, curar heridas...* Y hay que comenzar por lo más elemental.»

La capacitat de curar la té qui *acompanya* —que veï del llatí *cum-panis*, menjar junts el pa—, seure a la mateixa taula emocional, espiritual, de qui sofre i intercanviar sentiments, desigs, preocupacions, paraules, esperances i ideals.

—Si hem sofert, si hem estat tristes, si vivim identificats amb Jesús, ell nos farà més comprensius, més compassius, més caritatius, millors.

—Prestarem més atenció a *los heridos* i pondrem *bálsamo* curatiu a les herides i així cessaran congòjies i llàgrimes.

Walter Benjamín escribió: «Habitar... es dejar huella». No una huella física, de pedres, sinó de un coraó a otro coraó herido, que sofre.

El màrtir sant Tomàs Moro practicó i ensenó:

—«No hay en el mundo tristeza o amargura, dolor o sufrimiento... que el cielo no pueda curar». Es lo que nos pide el papa Francisco.

PROGRAMA DEL PAPA FRANCESC

Partir del nucli fonamental de la fe

La clau missionera d'aquesta l'Exhortació parteix «del cor de l'Evangeli», que és el seu «nucli fonamental», que el Papa formula sintèticament com «la bellesa de l'amor salvífic de Déu manifestat en Jesucrist mort i ressuscitat» (n. 35). I és aquí on precisa amb gran finor que «hi ha un ordre o jerarquia en les veritats en la doctrina catòlica» i que per això cal «una adequada proporció», d'acord amb la seva importància. Com a mal exemple de desequilibri afirma que això passa «quan es parla més de la llei que de la gràcia, més de l'Església que de Jesucrist, més del Papa que de la Paraula de Déu» (n. 38).

Més encara, el Papa recorda que, seguint «sant Tomàs d'Aquino, els preceptes donats per Crist i els Apòstols «són poquíssims» i que els preceptes afegits per l'Església han d'exigir-se amb moderació «per no fer més feixuga la vida» i convertir la nostra religió en un esclavatge, quan «la misericòrdia de Déu volgué que fos lliure»» (n. 43). D'aquesta forma poc usual, però brillant i molt fonamentada, el Papa ens recorda la missió fonamental de l'Església!

Dr. Salvador Pié

Expert nomenat pel Papa del Sínode sobre la Nova Evangelització

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

10. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1Re 8,1-7.9-13 / SI 131 / Mc 6,53-56]. Santa Escolàstica (s. v-vi), vg., germana de sant Benet; santa Sotera, vg. i mr.; sant Silvà, bisbe.

11. ■ Dimarts [1Re 8,22-23.27-30 / SI 83 / Mc 7, 1-13]. Mare de Déu de Lourdes, apareguda a la cova de Massabielle (1858); sant Desideri, bisbe; santa Eloïsa, vg.

12. ■ Dimecres (■ Barcelona) [1Re 10,1-10 / SI 36 / Mc 7,14-23]. Santa Eulàlia (o Eulària), vg. i mr., patrona de Barcelona i cotitular de la catedral; sant Gaudenç o Gaudenci, bisbe; sant Damià, soldat mr.; beata Humbelina, viuda.

13. ■ Dijous [1Re 11,4-13 / SI 105 / Mc 7,24-30]. Sant Benigne, prev. i mr. (s. iii); sant Gregori II, papa (romà, 715-731); santa Maura, mr.; sant Gimer, bisbe; beat Jordà de Saxònia, prev. dominicà; beata Cristina d'Spoleto, vg. agustina.

14. □ Divendres [Ac 13,46-49 / SI 116 / Lc 10,1-9]. Sant Ciril, monjo, i sant Metodi, bisbe, germans grecs (ix), evangelitzadors dels eslaus, copatrons d'Europa; sant Valentí, prev. romà i mr. (s. iii).

15. ■ Dissabte [1Re 12,26-32;13,33-34 / SI 105 / Mc 8,1-10]. Sant Faustí i sant Jovita, germans mrs.; santa Geòrgia, vg.; sant Claudi de La Colombière (†1682), prev. jesuïta; sant Joan Baptista de la Concepció, prev. trinitari.

16. ■ † Diumenge vinent, VI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Sir 15,16-21 / SI 118 / 1Co 2,6-10 / Mt 5,17-37 (o més breu: Mt 5,20-22a.27-28.33-34a.37)]. Sant Onèsim, bisbe; santa Juliana, vg. i mr.; sant Honest; beat Joan de Sant Domènec, mr.; beat Simó de Càscia, prev. agustiniana.

DIUMENGE V DURANT L'ANY

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 58,7-10)

Diu el Senyor: «Comparteix el teu pa amb els qui passen fam, acull a casa teva els pobres vagabunds, si algú no té roba, vesteix-lo; no els defugis, que són germans teus. Llavors esclatarà en la teva vida una llum com la del matí, i es tancaran a l'instant les teves ferides; tindràs per avantguarda la teva bondat, i per rera, la glòria del Senyor. Quan invoquis el Senyor, ell et respondrà, quan cridis auxili, ell et dirà: "Aquí em tens". Si no intentes de fer caure els altres, ni els assenyales amb el dit pronunciant un malefici, si dones el teu pa als qui passen gana i satisfàs la fam dels indigents, s'omplirà de llum la teva foscor, i el teu capvespre serà clar com el migdia.»

► Salm responsorial (111)

R. *L'home just és llum que apunta en la fosca.*

L'home just, compassiu i benigne, / és llum que apunta en la fosca. / Sortós l'home que presta de bon grat, / que disposa a consciència els seus afers. R.

El just no caurrà mai, / i deixarà un record inesborrable. / Viu sense por de les males noves, / se sent ferm confiant en el Senyor. R.

Té el cor incommovible, res no tem, / reparteix el que té, ho dona als pobres, / la seva bondat consta per sempre, / pot alçar el front amb dignitat. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 2,1-5)

Germans, quan vaig venir a vosaltres, no us vaig anunciar el misteri de Déu amb el prestigi de l'eloqüència i de la saviesa. Entre vosaltres no vaig voler saber res més que Jesucrist, i encara clavats a la creu. I em vaig presentar davant vostre feble, esporuguit i tremolós.

En tot allò que us deia i us predicava, no hi entraven paraules que s'imposessin per la seva saviesa, sinó pel poder convincent de l'Esperit, perquè la vostra fe no es fonamentés en la saviesa dels homes, sinó en el poder de Déu.

► Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 5,13-16)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Vosaltres sou la sal de la terra. Si la sal ha perdut el gust, amb què la tornarien salada? No serà bona per a res. La llençaran al carrer i que la gent la trepitgi.

Vosaltres sou la llum del món. Un poble dalt d'una muntanya no es pot amagar. Tampoc, quan algú encén un llum, no el posa sota una mesura, sinó en un lloc alt, i fa llum a tots els qui són a casa. Igualment ha de resplendir la vostra llum davant la gent. Llavors, en veure el bé que heu obrat, glorificaran el vostre Pare del cel.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 58,7-10)

Así dice el Señor: «Parte tu pan con el hambriento, hospeda a los pobres sin techo, viste al que ves desnudo, y no te cierras a tu propia carne. Entonces romperá tu luz como la aurora, en seguida te brotará la carne sana; te abrirá camino la justicia, detrás irá la gloria del Señor. Entonces clamarás al Señor, y te responderá; gritarás, y te dirá: "Aquí estoy.»

«Cuando destierres de ti la opresión, el gesto amenazador y la maledicencia, cuando partas tu pan con el hambriento y sacies el estómago del indigente, brillará tu luz en las tinieblas, tu oscuridad se volverá mediodía.»

► Salmo responsorial (111)

R. *El justo brilla en las tinieblas como una luz.*

En las tinieblas brilla como una luz / el que es justo, clemente y compasivo. / Dichoso el que se apiada y presta, / y administra rectamente sus asuntos. R.

El justo jamás vacilará, / su recuerdo será perpetuo. / No temerá las malas noticias, / su corazón está firme en el Señor. R.

Su corazón está seguro, sin temor. / Reparte limosna a los pobres; / su caridad es constante, sin falta, / y alzará la frente con dignidad. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 2,1-5)

Yo, hermanos, cuando vine a vosotros a anunciaros el misterio de Dios, no lo hice con sublime elocuencia o sabiduría, pues nunca entre vosotros me precié de saber cosa alguna, sino a Jesucristo, y este crucificado.

Me presenté a vosotros débil y temblando de miedo; mi palabra y mi predicación no fue con persuasiva sabiduría humana, sino en la manifestación y el poder del Espíritu, para que vuestra fe no se apoye en la sabiduría de los hombres, sino en el poder de Dios.

► Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 5,13-16)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Vosotros sois la sal de la tierra. Pero si la sal se vuelve sosa, ¿con qué la salarán? No sirve más que para tirarla fuera y que la pise la gente.

Vosotros sois la luz del mundo. No se puede ocultar una ciudad puesta en lo alto de un monte. Tampoco se enciende una lámpara para meterla debajo del celemín, sino para ponerla en el candelero y que alumbré a todos los de casa. Alumbré así vuestra luz a los hombres, para que vean vuestras buenas obras y den gloria a vuestro Padre que está en el cielo.»

Els cristians, cridats a ser llum per les seves bones obres

►) Aquesta imatge parla

me precié de saber cosa alguna, sino a Jesucristo, y este crucificado.

COMENTARI

Les bones obres

L'opció de Jesús per la interioritat que teníem en les benaurances del diumenge passat no és una opció per un espiritualisme desencarnat. El text d'avui, que ve a continuació, explica un dels ensenyaments més importants de Mateu: «Vosaltres heu de ser sal... però també heu de ser llum, de tal manera que les vostres actuacions brillin davant la gent, veguin les vostres bones obres i glorifiquin el vostre Pare del cel». És el tema de les bones obres que ens arrela en les «obres del Messies» (Mt 11,2).

Les actituds dels seguidors de Jesús il·lustrades en les benaurances, són obres fetes segons Déu.

En aquest sentit, sense convertir-se en un reclam publicitari (Mt 6,1), deixen entreveure les disposicions que les han originades. Són el testimoni d'una justícia que va molt més enllà del compliment d'una norma o d'un manament determinats (5,20). La justícia del Regne (6,33) deixa enrere el compliment de prescripcions i se centra a fer la voluntat de Déu. Per això el sermó de la muntanya subratlla al final que no n'hi ha prou de dir «Senyor, Senyor...» (7,21). Per això insisteix Mateu que cal fer treballar els talents perquè donin fruit (25,14-30). Per la mateixa raó, les noies del banquet de noces han de portar oli en les seves llànties, símbol de les bones obres (25,1-13). I la sentència del judici final es basarà en les bones obres envers els germans sols,

malalts, necessitats o en la presó (25,31-46). Mateu és un evangeli fonamentalment jueu i, per tant, profundament ètic.

El text que llegim avui utilitza per primera vegada l'expressió «el vostre Pare del cel». La figura de Déu, Pare dels creients, és una figura especialment estimada per Mateu. Més en concret, val la pena caure en el compte que presideix el desenvolupament del sermó de la muntanya (l'expressió «el vostre Pare del cel» hi surt fins a deu vegades). Aquest tema no ha estat desenvolupat ni per Marc ni per Lluc, ni tampoc per l'Evangeli de Joan. Així Mateu deixa entreveure clarament l'horitzó del Regne que presideix tot el sermó.

Oriol Tuñi, SJ

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

CRÒNICA

Inaugurada la Llar d'Acollida Magdalena Bonamich, a Molins de Rei. L'edifici va ser donat a la parròquia per aquesta feligresia en el moment de la seva defunció, l'octubre de 2011. El consell pastoral de la parròquia va decidir dedicar la casa a un projecte d'habitatge social, i bona part dels diners deixats per la benefactora a rehabilitar l'immoble. Càritas Diocesana hi desenvoluparà aquest projecte d'acollida en coordinació amb els serveis socials de l'Ajuntament. A l'acte van prendre la paraula el Sr. Joan Torrents, director de Càritas Diocesana; el Sr. Joan Ramon Casals, alcalde de Molins de Rei; el bisbe Agustí Cortés, que va beneir l'edifici.

Exercicis espirituals del Seminari Menor. Del 24 al 26 de gener els seminaristes menors interns i els que viuen en família, de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat, van ser a Montserrat d'exercicis es-

Pregària ecumènica a la Catedral de Sant Llorenç. Va tenir lloc el 24 de gener, a les 19 h, dins de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians, amb representació de les diferents confessions cristianes: la Sra. Joana Ortega-Raya, la nova delegada d'Ecumenisme de l'Església Evangèlica; el P. Joan Garcia, vicari general de l'Església Ortodoxa, Patriarcat de Sèrbia; el P. Constantin Alin, de l'Església Ortodoxa, Patriarcat de Romania, Mn. Lluís-Anton Armengol, delegat diocesà i altres preveres i diaques de la diòcesi. En les breus homilies de les tres confessions, es va posar de manifest la importància de pregar junts, sota el guiatge de l'Esperit Sant, perquè ens guïi, en la nostra impotència, a discernir el camí a seguir.

pirituals. Mn. Francisco García Baca els va proposar les meditacions quotidianes i van compartir també alguns moments amb la comunitat monàstica. Diumenge s'hi van afegir els membres del grup Samuel, de discerniment vocacional.

AGENDA

XXII Jornada Mundial del Malalt. 11 de febrer, festivitat de la Mare de Déu de Lourdes. El tema proposat pel papa Francesc en el seu missatge és «Fe i caritat: "També nosal-

tres hem de donar la vida pels germans" (1Jn 3,16)». Reconeixent la presència especial de Crist en qui sofreix, el Papa explica que «som davant el misteri de l'amor de Déu per nosaltres, que ens infon esperança i valor: esperança, perquè en el pla d'amor de Déu també la nit del dolor s'obre a la llum pasqual; i valor per a fer front a qualsevol adversitat en companyia seva, units a ell». **Grups de diàleg de les parròquies de Vilafranca.** 10 de febrer, de 21 a 22.30 h. Raimon Ribera i Regull, llicenciat en Ciències Polítiques, Econòmiques i Socials i professor a ESADE i a la URL farà una xerrada amb el títol «Espiritualitat sense religió?», amb un col·loqui posterior. Sala Mn. Joan Vinyeta, parròquia de Santa Maria de Vilafranca.

Diàleg en família. 15 de febrer, de 17 a 18.30 h, a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat. Nova sessió d'aquesta iniciativa de la Delegació de Família i Vida, que enguany aprofundeix l'encíclica del papa Francesc, *Lumen Fidei*.

Esglésies entre vinyes. 22 de febrer, de 10 a 18 h. Catalonia Sacra, el projecte de dinamització cultural de les diòcesis catalanes, organitza la primera ruta a la diòcesi de Sant Feliu en terres del Penedès, conjugant el romànic tardà i el gòtic ple. Es visitarà, entre altres, St. Sebastià dels Gorgs, Sta. Maria de St. Martí Sarroca, la basílica de Sta. Maria i l'església del Convent de St. Francesc, a Vilafranca. Inscripcions: tel. 668 845 275, www.cataloniasacra.cat, preu ruta: 20 € adult i 10 € fins a 12 anys, preu menú: 15 adult i 12 € infantil.

Camí de l'Aplec de l'Esperit: Jornada d'animadors a Banyoles. 22 de febrer, a les 10.30 h. Per a tots els agents de pastoral que acompanyen joves i pensen participar a l'Aplec de l'Esperit del proper dissabte 7 de juny a Banyoles. Escola Casa Nostra (Ctra. de Mieres s/n, km 31, Porqueres). Inscripcions: www.aplec2014.cat

Inauguració i benedicció dels pisos d'acollida de Càritas a Gelida. Després de més de dos anys de treballs, el proper 12 de febrer, a les 17 h, es realitzarà la inauguració oficial, i el bisbe Agustí beneirà aquests habitatges socials.

ECO DE LA PALABRA

Manos tendidas

La campanya de Manos Unidas este año viene orientada por el lema «Un mundo nuevo, proyecto común». No es preciso explicar por qué este lema, convertido en llamada profética, es hoy muy oportuno. Bastaría con captar la situación social que nos rodea y dejarse interpelar por ella. ¿Quién no compartirá el deseo de un mundo nuevo? ¿Quién negará que este mundo nuevo no se conseguirá si todos no arriamos el hombro?

La expresión «esperamos un mundo nuevo» es bíblica. En la Segunda Carta de San Pedro leemos: «pero nosotros esperamos el cielo nuevo y la tierra nueva que Dios ha prometido, en lo que todo será justo y bueno» (2Pe 3,13). Esta cita recuerda otros pasajes de la Biblia, concretamente de Isaías y del Apocalipsis (y diversos lugares de San Pablo), en los que se habla también de un mundo nuevo esperado. Pero tanto en la Segunda de San Pedro, como en estos lugares, el mundo anunciado y esperado llega una vez el mundo presente ha desaparecido; y, además, este acontecimiento es obra de Dios, el Dios creador y salvador, único capaz de hacer que *todo* realmente sea *nuevo*.

Entonces, ¿qué sentido tiene la llamada de Manos Unidas? Los teólogos dirán que el mundo que podemos construir nosotros y el que Dios hará no coinciden exactamente. Pero, ¿tienen al-

go que ver? La llamada de Manos Unidas se dirige a todos: ¿qué significa? Lo que hacemos los cristianos esperando el mundo nuevo que traerá Dios, ¿qué aporta a la construcción de un mundo más humano aquí en la tierra? El Concilio Vaticano II ya había tratado este problema. En la *Constitución sobre la Iglesia en el Mundo Actual* (cf. GS p. 39) hallamos una respuesta: «Aunque se ha de distinguir cuidadosamente el progreso terreno del crecimiento del Reino de Cristo, sin embargo, el primero, en la medida en que puede contribuir a ordenar mejor la sociedad humana, interesa mucho al Reino de Dios». Los bienes humanos, como la fraternidad, se recuperarán limpios, iluminados y transfigurados cuando venga Cristo en su Reino.

Las Naciones Unidas proponen objetivos para el segundo milenio para erradicar la pobreza, basados en «la fraternidad universal» (lograr una *Asociación Mundial para el Desarrollo*, dentro de los *Objetivos de Desarrollo del Milenio*). Pero a nadie se le oculta la debilidad de una propuesta (y el riesgo de su fracaso), cuando ella carece de fundamento teórico o doctrinal (por qué hay que secundarla) y de motivación subjetiva (convicción profunda). ¿Somos todos realmente hermanos? ¿Hemos de serlo? ¿Por qué? De hecho, no todos piensan que compartimos la misma dignidad o que hemos de ser hermanos... Y muchos lo acep-

tarían en teoría, o en la «poesía», pero no en la práctica.

Manos Unidas sí lo cree. Pero sus convicciones nacen de la fe:

- Creen en la fraternidad aunque nadie lo crea, o mil intentos por lograrla acaben fracasando: somos hermanos porque hay un Padre común.
- Están convencidos de que la fraternidad ha triunfado ya en Cristo Resucitado.
- Saben que la fraternidad exige cambios, no sólo estructurales, sino también personales e íntimos.
- Han aprendido de la historia que la fraternidad más radical es un compromiso de amor gratuito y generoso, que alcanza incluso el martirio.
- Se apoyan en la experiencia de que, en definitiva, la fraternidad universal es voluntad y trabajo del mismo Dios en nosotros.

Entonces, lo que hace Manos Unidas no es sólo unir las manos en círculo cerrado, sino también *tender las manos* para, desde sus convicciones, trabajar junto a quienes, al menos parcialmente, compartan sus sueños y sigan los mismos caminos.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat